

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۲۰ فبروری ۲۰۲۴

یونس نگاه

مشکل اصلی مردم افغانستان سیاسی است

سازمان ملل متحد یک انجوی قدرتمند است که شباهتهایی با شرکت‌های بزرگ و پرنفوذ چندین ملیتی دارد. شرکای اصلی این انجو یا شرکت چندین ملیتی می‌کوشند از این سازمان بهره‌سیاسی بگیرند، اما خود این سازمان طی نزدیک به هشتادسال عمرش صاحب منافع و هویت مستقل سازمانی شده است که بیشتر تجاری، مالی و شغلی است.

شعبه‌های مختلف این سازمان دارای بیروکراسی مستقل و کارمندان دایمی اند که هرکدام شباهت به وزارتخانه کلان دارد، و هر ساله مشغولیت اصلی کارکنان آن وزارتخانه‌ها تهیه بودیجه، معرفی پروژه، انجام پروژه و گزارش‌دهی و حساب‌وکتاب معاشات است. تقاعد و امتیازات کارمندان و حفظ این امتیازات در صدر مأموریت این شعبه‌هاست. میان شعبه‌ها نیز رقابت‌هایی جریان دارد. تجارت این سازمان منازعه است. هرچه منازعه بیشتر باشد، گرسنگی و جنگ و آوارگی افزایش یابد، کار مأموران اصلی آن سازمان چوکتر است. هرچه تشنج کمتر شود، آن سازمان نگران‌تر می‌شود و ترس کساد و بی‌کاری بخش‌هایی از آن را فرا می‌گیرد.

از این‌رو کنفرانس‌های به‌ظاهر پرطمطراق آن برای افغانستان مصرف داخلی-سازمانی-انجوی دارد و بعد از آن اهداف سهام‌داران (کشورهای اصلی تمویل‌کننده) و در آخر لیست و صرفاً در عنوان و ظاهر حل مسأله و منازعه جای می‌گیرد.

کنفرانس کنونی دوحه که چکیده آن را آقای گوتروش در کنفرانس مطبوعاتی‌اش بیان کرد، یک مجلس پروژهئی-انجوی برای دواندن خون به رگ‌ها و پول به جیب‌های مأموریت آن سازمان در افغانستان برگزار شده بود و هیچ سخن تازه و موضع اثرگذاری که مایه تغییر شود، از او شنیده نشد. مکتب خوب است، دختران حق مکتب دارند، مذاکره کردیم، با طالبان در تماسیم، تا وقتی شرایط ما پوره نشود اداره طالب را به رسمیت نمی‌شناسیم، برای پیشرفت امیدواریم و امثال آن.

رسیدن به این نتایج تکراری چه نیازی به برگزاری جلسه دارد؟

نکته دیگر این که سازمان ملل و سهامدارانش فعلاً مسأله افغانستان را سیاسی نمی‌بینند، بلکه آن را مسأله حقوق بشری، انجونی و بحران بشری می‌خوانند که با کمک، نصیحت، هوشدار و اصلاحات حل باید شود. از همین رو آدم سیاسی را از جامعه افغانستان دعوت نکرده بود و اگر در میان اشتراک‌کنندگان افرادی با سابقه سیاسی هم بوده‌اند، از آدرس شهرت سیاسی نه بلکه زیر نام فعال مدنی شرکت کرده بودند.

اما مسأله اصلی افغانستان گرسنگی، بی‌مکتبی و حقوق بشری نیست بلکه سیاسی است. با افزایش کمک روغن و بسکویت و بوره، یا با لابی‌گری برای آزادی زندانیان از چنگ طالبان، یا با بیرون کردن تعداد بیشتر مخالفان طالب از افغانستان یا با معرفی پروژه کلان‌تر کمی از مرجع انجوها و وابسته به سازمان ملل حل نمی‌شود. این تلاش‌های پروژه‌ئی در بهترین حال مسکن‌های لحظه‌ئی خواهند بود. منازعه اصلی را باید در عرصه سیاست، خود مردم افغانستان حل کنند.